

ГЛАВА СѢП.

АНГЕЛЪ ОСВОБОЖДАВА АПОСТОЛА ПЕТРА ИЗЪ
ТЕМНИЦЪ-ТЪ.

Не само Іудейска-та синагога, но и самъ Иродъ гонилъ Църквѣ-тѣ Христовѣ. Иродъ посѣкълъ со саблѣ Іакова, брата Іоаннова, и, като видѣлъ, че това убійство е пріятно на Іудей-тѣ, заповѣдалъ такожде да турятъ въ темницѣ и Петра; но понеже въ това время настѣпялъ праздника-тѣ на Пасхѣ-тѣ, то негово-то погубваніе было оставено за послѣ.

Всичко-то общество Христіанско ся молило беспрѣ-станно Богу за Петра, во время-то на това заключеніе въ темницѣ-тѣ. Настѣпила вече послѣдня-та нощъ, подиръ кождо щели да погубятъ Петра. Той спокойно заспалъ, окованъ съ двойнѣ веригѣ и обиколень отъ стражи, отъ които двама ся намирали при него въ самѣ-тѣ темницѣ, а други-тѣ стояли отвънъ при врата-та на темницѣ-тѣ и пазили ѹ.

Внезапу Ангелъ Господень ся явилъ Петру — и тем-ничныя мракъ ся озарилъ отъ видѣлинѣ. Ангела-тѣ, като разбудилъ Петра, казалъ: „встани поскоро!“ Въ това мѣгновеніе желѣзны-тѣ веригы паднѣли отъ рѣцѣ-тѣ му. „Облѣчи ся,“ казалъ Ангела-тѣ, „и обуйся.“ Петръ изпъл-нилъ повелѣніе-то на Ангела. „Сега върви по мене,“ ка-залъ Ангела-тѣ. Петръ трѣгнѣлъ, безъ да знае, види ли нѣчто дѣйствително, или само едно видѣніе (Дѣян. 12. 9).

Тѣи прѣминали покрай първѣ-тѣ стражѣ, изминѣли та-кожде и вторѣ-тѣ, напослѣдѣкъ дошли до желѣзны-тѣ врата, прѣзъ които ся влизало въ града. Врата-та ся отъ само себе отворили прѣдъ нихъ, и тѣи влѣзли въ града. Ангела-тѣ про-велъ Петра още прѣзъ единѣ улицѣ и скрѣлъ ся отъ очи-тѣ му. Тогава Петръ воскликнѣлъ: „сега видѣхъ, че Господъ ис-